

Κ. Ψωλιδου

15 129
4370

1531

Η

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η

ΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ

ΤΟΥ

ΕΘΝΟΥΣ.

Βικτωρία Ζιζουλη
Αδελφός ο Γεωργίου

2389

OF VARIOUS FORMS OF

AKADHMIA

ΑΘΗΝΑ

ΔΩΡΕΑ
 ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ
 1889

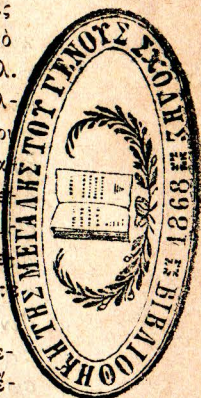
Η ΠΟΡΗΣΑΝ τινές, πῶς ἐν τινι αἰθούσῃ συνεδρίασεων, νὰ εὑρεθῶν ὡς ἐκθετα κάμποσα ἀντίτυπα τοῦ τελευταίου κατα τοῦ Πατριάρχου φυλλαδίου « ἡ ἀλήθεια! καταστάσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος » διόμως νὰ γνωσθῆ καὶ ποῖος τὰ ἐξέριψεν. Ἄν οἱ κρινοὶ οὗτοι ἐνθυμῶντο ὅτι, καὶ οἱ ποταμοὶ ἐκ τῆς θάλασσης γεννῶνται καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἐπανέρχονται, ἤθελον μαντεύσει εὐθὺς καὶ τὸν πατέρα τοῦ ἐλθέου. Ἐντοσούτω ἡμεῖς, καὶ τὸν πατέρα γνωρίζομεν (ἢ μᾶλλον τοὺς πατέρας, διότι τὰ κατὰ τοῦ Πατριάρχου φυλλάδια ἔχουν, ὡς ὁ υἱὸς τῆν Ἀλαμάνης, δύο πατέρας, τὸν ἕνα κοσμικὸν καὶ τὸν ἄλλον οὐράνιον) καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν, διότι ἀντὶ ἐνός, ὃν ἡμᾶς ἔστειλε φυλλάδια. Καὶ ἀλλοῦς μετὰ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν ἐμκαχρίσαμεν αὐτὸν διὰ τὸ ἀγαθόμορρον αὐτὸ τέκνον του, εὐχρηθέντες αὐτῷ ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας, ὅμι μόνον νὰ γεννήτῃ καὶ ἄλλα ὅμοια αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ εὑρεθῶσι καὶ ἄνθρωποι, οἵτινες νὰ ἔχουν καὶ τὴν καλοσύνην νὰ πιστεύσουν εἰς τὰ γραζόμενά του.

Ὅποια φιλογένεια ἀπράξιμος! ὅποιος συμπαισιὸς τοῦ ψεύδους (πάτταλος πιστάλω) καὶ τῆς κακίας! ὅποια ἐπιτυχὴς διάγνωσις τῆς νόσου! ἀλλὰ καὶ ὅποια ἐπιτυχὴς πρώτησις θεραπεία (ἂν καὶ τὸ ἱατρὲ θεράπευσον σεαυτὸν ἐδῶ γῶρον δὲν ἔρει) τοῦ νὰ γίνῃ ὄπλι. Στασιφοροῖα κατὰ τοῦ Πατριάρχου! τῆς ὁποίας τὸ λάζαρρον, ὡς ἄλλος Μ. Ἰωνσταντῖνος ἀνεπέσπει ὁ πολιτικὸς οὗτος τοῦ Βυζαντίου Γαριβάλδης! μὲ μόνον τὴν μικρὰν αὐτὴν διακροῖν, ὅτι τῆς μὲν Καπρέας ὁ πρόκοις, πέρις ὧν, λέγει, Σικελοὶ καὶ Νεαπολιταὶ καὶ Πιστωνοὶ, ἀγῶμεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἢ Ῥώμη ἢ Ἰάνκτος· ὁ δὲ τοῦ Βυζαντίου, τρέμων ἐμπρος κρυγάζει· ἀκόλο θεῖ· ἐμε Ζαχάρη καὶ Στεφάνου· καὶ Βελλίνε καὶ Λαμπρινούδη καὶ Ζωγράφου· ἀκολουθεῖτε με εἰς τὰ Πατριάρχεια, ἢ κάτω ὁ Πατριάρχης ἢ ὁ λαγωγίχ!

Ἄ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ τοιούτοι δέκα μοι Γαριβάλδια εἶεν!! (πεζοὶ ὅμως διὰ νὰ τοὺς προφθάνουν καὶ ὅσοι ἐκ τῶν κλητῶν δὲν ἔχουν ἵππους).

Ἐντοσούτω δὲν γνωρίζομεν τί ἔπληθον ἄλλοι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φυλλαδίου, ἂν τὸ ἀνέγνωσαν, ἡμεῖς ὅμως τὸ ἀνέγνωμεν καὶ δευτέρον, ἕνα καὶ πλέον ἐμφορηθῶμεν τῆς ὁποίας κατὰ πρώτον ἠσθάνθημεν εὐχαριστήσεως ἢ μᾶλλον, ἕνα καὶ δευτέρον μακαρίσωμεν τὸν νέον μας αὐτὸν Παιθόν, τὸν τοιαῦτα ὀδυνήχρα φάρμακα πάσσοντα ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ μας νοσήματος.

Ἄλλὰ φεῦ! κακῶς ἐπληρώθη ἡ πλεονεξία μας αὕτη, διότι εἰς τὴν δευτέραν ἀνάγνωσιν ἐπαρτηρήσαμεν τὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἀποτρόπαιον αὐτὴν διαθεβίωσιν. « Ἐστὲ βέβαιοι ὅτι, ἂν λήξῃ ἡ πρώτη » περίοδος τῶν κατακασμούντων ἤδη τὸν σύλλογον τοῦ μικτοῦ Συμ-

» βουλλίου ἐπιλέκτων (Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει) ἄνευ ἀποτε-
» λésματος, ἢ οὐδεὶς νοῦν και συνείδησιν ἔχων θά ἐργασθῆ, (και
πῶς! σὺ ὁ ἐπιλεκτός εἶσαι ἄνευ νοός και συνείδησεως; Εὐγε τῆς με-
τριοφροσύνης σου!) « ἢ τὸ ἐθνικὸν τοῦτο συμβούλιον θέλει διαλυθῆ
» (Βαβαὶ τοῦ δευτέρου ἢ) ἢ θέλει περιέλθει εἰς χεῖρας ἀνικάρων και
» ἀναξίων ἀτόμων νὰ θυσιάσωσι τὰ τοῦ ἔθνους κτλ. (Βαβαϊάξ τοῦ
τρίτου ἢ).

Ναὶ ὅταν ἐπροσέξαμεν εἰς τὴν φοικώδη αὐτὴν διαβεβαίωσιν, λύπη
και ἀπελπισία διεδέχθη τὴν πρώτην ἡμῶν εὐχαρίστησιν, ἀκούσαντες
πρώτην ἤδη φωνάν, ἔτι ἡ εὐδαιμονία τοῦ γένους, αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς
του, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τρεῖς θνητούς!!! και πιστεύομεν ὅτι και αὐτοὶ οἱ
τρεῖς σωτήρες, ἐὰν δὲν ἠρυνθρίασαν, συνεμερίσθησαν ὅμως τὴν λύπην
και ἀπελπισίαν μας, μαθόντες ὅτι δι' ἔλλειψιν ἀντικαταστατῶν αὐ-
τῶν, ἀπώλετο σὺν αὐτοῖς και τὸ γένος! ὅποια ἐθνικὴ ἀπώλεια, ὁ-
ποία συμφορὰ ἀνεπανόρθωτος τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καθ' ἣν (ὁ μὴ γένοιτο
οὐδὲ ἔσται) συμβῆ ἀπευκτέον τι εἰς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς θνητούς· ὦ!
ἂν ἐπέπρωτο εἰς τὸ δυστυχὲς γένος νὰ πῆρ και τὸ ποτήριον αὐτό,
τότε, ὡς οἱ παρὰ τὴν Κόζικον καταστραφέντες Λακεδαιμόνιοι, θά εἴ-
πωμεν και ἡμεῖς « ἔρρει τὰ καλὰ, σύμβουλος ἀπεσοῦς, ἀπορέομες τὶ
χρὴ δρᾶν. »

Ἄλλὰ ταῦτα ἐκτραγωδοῦντες, δὲν κρύπτομεν ὅμως, ὅτι ὑπάρχει
και κάποια ἐλπίς σωτηρίας. Οἱ κατὰ τὸ Δὸν ἄρθρον «περὶ σχημα-
τισμοῦ συμβουλίου» ἐλευσόμενοι μετ' ὀλίγον ἐκλογεῖς, δὲν πιστεύο-
μεν νὰ ἦναι τόσοσιν οὐτιδανοὶ και ἐξηχραιωμένοι, ὡς τοὺς ὑποθέτει ὁ
πατὴρ τοῦ φυλλαδίου, αὐτὴ ἡ ἐνσεσαρκωμένη φιλογένεια «ἵνα ἐκλέ-
ξουν ἀνίκανα και ἀνάξια ἄτομα, ἔτοιμα νὰ θυσιάσουν τὰ τοῦ ἔθνους»·
ἀπ' ἐναντίας ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἔσονται ἢ αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἐκλέ-
ξαντες και τοὺς ἐκλεκτοὺς κοσμητόρας τοῦ σημερινοῦ συμβουλίου, ἢ
σχεδὸν ὅμοιοι αὐτῶν, (ἄνδρες δηλ. τίμιοι και εὐθεῖς, και χαίροντες
τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, και τοιοῦτοι βεβαίως ὑπάρχουν ἀρκετοὶ, ἄλλως
δὲν ἤθελε γίνεαι μνεῖα τοιούτων ἐν τῷ κανονισμῷ) και τότε θά παρα-
τηρήσουν ἂν τῶντι, ὡς λέγει ἡ ἐνσεσαρκωμένη φιλογένεια, μόνοι
σωτήρες τοῦ γένους εἶναι οὗς ὑπαινίττεται, θά παραβῶσιν πρὸς χά-
ριν τῆς τὸ Ζ'. ἄρθρον, και θ' ἀφήσουν πάλιν τοὺς ἰδίους, ἀνταποκρι-
νόμενοι οὕτως εἰς τὰς ἐλπίδας, τὰς εὐχὰς, και τὰς ἐνδελεχεῖς προσ-
παθείας τοῦ πατρὸς τοῦ φυλλαδίου· ἂν ὅμως, ὡς ἡ μήτηρ τοῦ Βρα-
σίδου, ἰδῶσιν ὅτι, ἀγαθοὶ μὲν οἱ ἐξελευσόμενοι σύμβουλοι, ἀλλὰ τὸ
Βυζάντιον κέκτηται και πολλοὺς ἄλλους, ἂν ὄχι τήνων κάρρονας,
ἀγαθοὺς ὅμως και αὐτοὺς, ὦ! τότε, οὐδεμία ἀμφισβόλια, ὅτι θέλουσιν
τοὺς ἀπαλλάξει ἐκ τοῦ βάρους και τὸ ἀναθέσουν και εἰς ἄλλους, διότι
δὲν εἶναι οὐδὲ δίκαιον, οὐδὲ φιλόνηρωπον, νὰ γίνωσιν ὀλοκαύτωμα
ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ και ἄλλοι, ἀφοῦ ἡ ὀλοκαύτωσις τοῦ πατρὸς τοῦ φυ-
λλαδίου ἀρκεῖ και ὑπεραρκεῖ.

Ἄλλ' ἴσως ἀπορήσουν ὅσοι εἶδαν ἀνωτέρω νὰ λέγωμεν παραβάσιν

ἄρθρου τοῦ κανονισμοῦ· ἀλλὰ μήπως δὲν ἠπορήσαμεν καὶ ἡμεῖς ὅταν ἴδωμεν αὐτοὺς ἐκείνους, οἵτινες χθὲς ἀκόμη ἐξανέστησαν κατὰ τοῦ Πατριάρχου, διότι εἶπεν, ὅτι ἐν ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ δὲν συναῖδει μὲ τοὺς κανόνας, νὰ ζητοῦν σήμερον διὰ παντός θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου, (δηλ. καὶ δι' ὀχλαγωγῶν) μέσου, τὴν παράβασιν τῶν ἀρθ. Ε καὶ Ζ περὶ σχηματισμοῦ τοῦ συμβουλίου;

Ἄλλ' εἰς τὴν τρίτην ἀνάγνωσιν τοῦ φυλλαδίου (διότι καὶ τρίτον τὸ ἀνέγνωμεν), ἰδόντες προσεκτικώτερον αὐτὸ τὸ ἀγλαόμορφον, ἐνθυμήθημεν ὅτι εἶναι ἀποκρέω, διότι στολισμένον μὲ τὰ ὠραῖα ἐνδύματα τῆς φιλογενείας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, εἶναι ἔσθωθεν τέρας ἀποφόλιον, πρόσθερ λέωρ, ὀπισθερ δὲ δράκων, μέσην δὲ χίμαιρα δευτέρω ἀποπνέουσα μέρος αἰθομέναιο· εἶναι ἐγχειρίδιον δολοφόνου, καλυπτόμενον μὲ ἴα καὶ ῥόδα, ἀσυγκρίτως κακουργώτερον ληστρικοῦ φασγάνου, διότι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλογενείας, φαρμακεύει τὴν ἀλήθειαν, ἵνα φενακίσῃ τὸ κοινόν, πρὸς ἐπιτυχίαν προθέσεων, οὐχὶ βεβαίως ἐπιζήλων. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν περιπτώσει, ἡ ἀνοχὴ εἶναι ἀξιοκατάκριτος καὶ ἡ σιωπὴ ἀσυγχώρητος, καὶ τόσω μᾶλλον, καθόσον ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οἱ ἄρξαντες χειρῶν ἀδίκων.

Δὲν πρόκειται ἤδη περὶ τοῦ Πατριάρχου, τοῦ ὁποίου τὴν πορείαν οὐδέποτε καθ' ὀλοκληρίαν ἐπεδοκιμάσαμεν, ὡς βλάπτουσαν αὐτὸν τὸν ἴδιον πρὸ παντός ἄλλου· πρόκειται μόνον περὶ τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν τρεῖς τέσσαρες αὐτοχειροτόνηται προὔχοντες καὶ σωτήρες τοῦ γένους ἐκπορνεύουν ἀπροκαλύπτως, χάριν τῶν ἰδιοτελῶν σκοπῶν των.

Ὁ Ἀδάμ, συγχρόνως μὲ τὴν γύμνωσίν του, εἶδεν ὅτι ἀπεγυμνώθη καὶ τοῦ ἀναμαρτήτου· καὶ τὴν μὲν πρώτην ἀκονόμησεν ὡπως ὀδήποτε μὲ τῆς συκῆς τὰ φύλλα, τὸ δεύτερον ὅμως ἔμεινεν ἐντελῶς ἀνοικονόμητον, καὶ κατὰ συνέπειαν συμφυῆς κληροδότημα εἰς τοὺς ἀπογόνους του. Εἷς ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Πατριάρχης, ὡς ἔσεται καὶ ὁ διάδοχος του, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι κασήμενος τοῦ πατρὸς τοῦ φυλλαδίου.

Ὅτι τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ἡ κατάστασις, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ γένους, εὐρίσκονται εἰς οἰκτροτάτην κατάστασιν, τοῦτο καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν τὸ ἀρνείται, οὐδὲ δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ, καὶ τὸ ἔθνος ὀλοκληρὸν τὸ αἰσθάνεται. Ἄλλ' ὡς ὁ πατὴρ τοῦ φυλλαδίου θεωρεῖ αἴτιον μόνον τὸν Πατριάρχην, πιθανόν καὶ ὁ Πατριάρχης νὰ θεωρῇ προταίτιον τὸν πατέρα τοῦ φυλλαδίου· καὶ λέγομεν πιθανόν, διότι καὶ ὁ Πατριάρχης πιστεύει, (καὶ δικαίως) ὅτι καὶ ὁ φυλλαδοπάτωρ μετὰ τῶν συνεταίρων του, εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδάμ. Ποῖος λοιπὸν θὰ κρίνῃ πού ἐγκτεται τοῦ κακοῦ ἡ αἰτία; ὄχι βεβαίως ἡ προετοιμαζομένη ὀχλαγωγία, ἀλλὰ θὰ τὸ κρίνῃ ἡ ὅσον οὕτω ἐλευσομένη δευτέρα περίοδος τῆς συνόδου καὶ τοῦ συμβουλίου, καὶ, ἂν καὶ τότε τρέξουν τὰ πράγματα τὸν αὐτὸν δρόμον, ἡ Πατριάρχης ὀφείλει καὶ πρέπει νὰ παραιτηθῇ ἀνυπερθέτως. Ἐὰν ὅμως συμ-

εἴ, ὡς φρονοῦμεν, τὸ ἐναντίον, ἐάν δηλοῦν τὰ πράγματα ἐξομολυνθῶσι καὶ βελτιωθῶν, ὦ! τότε ἄς αἰτιῶνται αὐτοὶ ἑαυτοὺς οἱ κατ' εὐφημισμὸν φιλογενέστατοι.

Ἄλλὰ καὶ ὁ φυλλαδοπάτωρ, ἔγων κατὰ τὰ φαινόμενα, τὴν αὐτὴν μὲ ἡμᾶς ὑπόνοιαν, ὅτι δηλαδὴ ἐνδέχεται καὶ ἄλλοι παρὰ τὸν Πατριάρχην νὰ ἦναι οἱ αἴτιοι τῆς σημερινῆς ἀθλιότητος, ἔσπευτε διὰ τοῦ ὀχλαγωγικοῦ φυλλαδίου του, τὸν πρόλογον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν τοῦ σχεδιασθέντος ὀχλαγωγικοῦ δράματος, νὰ προσκαλέσῃ σταυροφορίαν κατὰ τοῦ Πατριάρχου.

Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτὸν, ἡ πρόσκλησις αὐτὴ ἐγένετο, ὄχι μόνον ἀνεπιτυχῶς (διότι οἱ κατ' ὄνομα προσκαλούμενοι ἄλλως πῶς βλέπουν καὶ κρίνουν τὰ πράγματα) ἀλλὰ καὶ μετὰ τοσοῦτου θυμιάματος, ὥστε καὶ διέθεσιν ἂν εἶχον νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν καὶ τὰς διαταγὰς του, πάλιν ὅμως τοὺς ἐμποδίζει ὁ καπνὸς τοῦ θυμιάματός του, δι' οὗ ἐθόλωσε τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ ἐγγελυοθηραὶ θολοῦν προ τῆς ἀγρῆς τὸ ὕδωρ. Ἄλλ' ἐλησμόνησεν ὁ φιλογενὴς τὸ « αἰνούμενοι γὰρ οἱ ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ μισοῦσι τοὺς αἰνούντας, ἦν αἰνώσιν ἄγαν » ὥστε καὶ τὸ σχέδιον αὐτὸ, πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς του ἐναυάγησεν, ὡς ἐναυάγησεν καὶ αἱ κατὰ συνέχειαν ἐπὶ δύο ἡδὴ ἔτη διαβολαὶ καὶ σκευωραὶ, καὶ ὡς θέλει ναυαγήσῃ καὶ πᾶσα ἄλλη δημοκοπία ἢ καὶ ὀχλαγωγία, διότι πάλαι ποτ' ἦσαν τὰ κατὰπτυστα ταῦτα μέσα ἐν ἀποτελεσματικῇ γρήσει.

Ἀποστρέφεται, λέγει ὁ φυλλαδοπάτωρ, τοὺς αἰσχροὺς λιβέλλους καὶ τοὺς δίδει εἰς τὴν κοινὴν κατάκρισιν (γράφει δικνέμει εἰς τὸ κοινόν). Ἄλλὰ μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἀποστρέφομεν μετὰ βδελυγμοῦ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸ μελιττομένον ποτήριον (τῆς φωνῆς τοῦ γένους) εἰς τοῦ ὁποίου τὸν πυθμένα ἔγκειται ἐν ἀθονίᾳ τὸ δηλητήριον, δι' οὗ προσπαθεῖ νὰ φαρμακεύσῃ τὴν κοινὴν γνώμην; Ἀλήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἀποστρεφόμεθα ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα διαψεύδουν τοὺς λόγους; τοὺς σεμνυνομένους δηλαδὴ διὰ τὴν δῆθεν φιλογενείαν των, ἀλλ' ἔχοντες, τῶ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς τὸν δὲ νοῦν ἐν Κλωπιδῶν; Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν παραδίδομεν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν καὶ εἰς τὴν κατάραν τοῦ ἔθνους, ἐκείνους οἵτινες, τυφλωθέντες ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὸ φιλέκδικον, λέγουν ὡς ἡ Μήδεια, « καὶ γινώσκω μὲν ὅσα δράν μέλλω κακὰ, θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων; » ἀλλ' ἄς τὰ πούμεν ὀλίγον ξέστερα, ἀφοῦ ἄλλοι τὸ βγάλαν φορα.

Πόθεν καὶ διατί ἡ τοιαύτη καὶ τοσαύτη μανιώδης κατὰ τοῦ Πατριάρχου καταφορά; διότι, λέγουν, δὲν ἐφήρμοσεν εἰσέτι τὸν κανονισμόν, τὸν ὁποῖον καὶ προτίθεται νὰ καταστρέψῃ! ἀλλ' ἡ καταφορὰ αὕτη χρονολογεῖται, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγένετο Πατριάρχης, ἢ μάλλον πέντε ἡμέρας πρὶν, ἤτοι ὀλοκλήρους 27 μῆνας σήμερον. Ἐνῶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ, ἀφ' ἧς ἡμέρας δηλ. συνεκροτήθησαν κατὰ τὸν κανονισμόν ἡ σύνοδος καὶ τὸ συμβούλιον, μόλις με-

τρούνται δέκα μῆνες! Είναι ταῦτα ἱστορικῆ ἀλήθεια φιλογενέστατε πάτερ τοῦ φυλλαδίου;

Συνεπεία τῆς ἀνυποστήρικτου ταύτης προτάσεως, (ὡς θέλομεν τὸ ἀποδείξει παρακκλιῶν) ἀποδίδουν τῷ πατριάρχῃ τὰ τ' ἔοντα τὰ τ' ἐσόμενα προτ' ἔοντα, (διατί ὄχι καὶ τὴν περυσινήν ἀνυδρίαν καὶ τοῦ Γαριβάλδη τὸ τραῦμα καὶ τὴν πτώσιν τοῦ ὀθωνος;) Ἀπορεὶ τὸ ταμείον; Πταίει ὁ Πατριάρχης καὶ διατί; Μὴ αἱ καθυστερήσεις δὲν εἶναι συνέπεια ἀνεργείας ἢ δυστροπίας τῶν καθυστερούντων πρόσθεσι καὶ τῶν νέων μέτρων, μέχρις ὅτου τὰ ἐνστερνωθῶσιν οἱ λαοί; Μὴ αὐτοὶ οἱ ἐπὶ φιλογενεῖα σεμνυνόμενοι ἔδωσαν, καθ' ὃ βαθύπλουτοι, ὄχι δωρεάν, (διότι δὲν εἶναι ἀνάργυροι νὰ δίδουν δωρεὰς) ἀλλὰ δάνεια, χίλια μόνον γρόσια εἰς τὸ κοινόν, καὶ ὁ Πατριάρχης τοὺς ἐμπόδισεν ἢ τὰ ἐσφετερίσθη; Εἶναι τὰ σχολεῖα καὶ τὰ νοσοκομεία, καὶ πολὺ πρὸ τῆς πατριαρχίας τοῦ Ἰωακείμ, εἰς κακὴν κατάστασιν; Πταίει ὁ Πατριάρχης καὶ διατί; μὴ τῷ ἐπρότεινάν τι πρὸς βελτίωσιν καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη, ἢ τὸ διέστρεψε; ἀλλ' ἰδοὺ λέγει ὁ φυλλαδοπάτωρ, ἰδοὺ παραδειγμα τῆς φιλομούτου Σμύρνης τὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἀνεγείρει « μόνι ἢ φιλόκαλλος καὶ φιλόμουσος κοινότης τῆς Σμύρνης διὰ τῆς συνδρομῆς καὶ τοῦ ὀβολοῦ ἑκάστου » τὸ ἀληθῶς ἀξιωματικόν τοῦτο παραδειγμα πιστεύομεν ὅτι διέφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τοῦ φυλλαδοπάτορος, χωρὶς νὰ θελή, διότι τὸ βλέπει καὶ αὐτὸς τώρα, ὅτι θὰ τὸν ἐρωτήσωμεν, πόσους μέχρι τοῦδε ὀβολοὺς προσέφερες φιλογενέστατε εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ὁ Πατριάρχης τοὺς κατεβρόχθισεν; πότε ὑμεῖς ὁ λίαν εὐπορος, ὡς καὶ οἱ ἐπίσης εὐποροὶ, ἢ τὸ ὀρθότερον βαθύπλουτοι συμφράδμονές σου, μετέβητε εἰς τὰ νοσοκομεία καὶ ἰδόντες τὴν ἔνδειάν των προσετέρατε εἴκοσι κἄν γρόσια, καὶ ὁ Πατριάρχης σᾶς ἐμπόδισεν; Πότε; ἐν συνόλῳ εἰπεῖν, ἐπρότεινατε ἐν εὐλακρινεῖα εὐκατορθωτόν τι κοινωφελές ἔργον καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν τὸ παρεδέχθη; Καὶ ὅμως ὑποπευόμεθα μὴ ἔλαβε γῶρον τὸ ἀνάπαλιν καὶ λέγομεν, ὑποπευόμεθα, διότι δὲν κληρονομήσομεν τί ἐπρότεινεν ὁ Πατριάρχης περὶ τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει ἀναφανείσης οὐνίας, καὶ δὲν ἐγένετο· οὐδὲ κληρονομήσομεν ἂν ὁ Πατριάρχης ἐζήτησε νὰ προσκληθῆ ἑδῶ ὁ μητροπολίτης τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ ἄλλος ἀντέτεινε. Ταῦτα ὑμεῖς οἴδατε.

Ἄλλὰ καὶ τὴν κατάταξιν τῶν ἐν Βλαχίᾳ μοναστηριακῶν προσόδων ἐπροκαλεσε, λέγεις φιλογενέστατε, ὁ Πατριάρχης καὶ ὅμως μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς πρὸς τὸν Ἠγεμόνα ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, πρέπει τῶνδε νὰ διέκοψε τὰς σχέσεις του μετὰ τὴν εἰτροπήν, ὁ γράψας αὐτό· οὐδὲ δικαιολογεῖ τὴν δικαιοτήν αὐτὴν τὸ « καθ' ὃ λέγουσιν αἱ ἐφημερίδες » διότι καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὴν ἐπιστολήν. Τοῦλάχιστον ἂν λείπη τὸ θάρρος, δὲν ὑπάρχει κἄν τόση εὐλακρινεῖα νὰ εἴπῃς φιλογενέστατε, « καθὰ λέγουσιν οἱ συκοφάνται; » Ναι· καὶ ἡμεῖς τὸ γνωρίζομεν καὶ τὸ λέγομεν, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἔχει καὶ ἐλαττώματα καὶ ἐλλείψεις· δὲν συμφωνοῦμεν

ἀκόμη και με τοὺς λέγοντας ὅτι ἔχει και ἐν προτέρημα « τὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ᾖναι νευρόσπασον τῶν κατ' εὐφημισμὸν φιλογενῶν, » ὅπερ ἐστὶ ἐκτιμᾶ τὴν θέσιν του και συναισθάνεται τὴν εὐθύνην του· και ζεύρετε διατὶ δὲν τὸ παραδεχόμεθα ὡς προτέρημα αὐτό, διότι ἂν δὲν τὸ εἶχεν ἤθελεν εἶσθαι τότε ὁ καλλίτερος καθ' ὑμᾶς Πατριάρχης, και ἠθέλαμεν εἶσθαι και ἡμεῖς ἀπηλλαγμένοι σήμερον ἀπὸ τὸν ὄχληρόν και ἀληθῶς δησάρεστον αὐτὸν κόπον, τοῦ νὰ ἀποσπῶμεν τῆς φιλογενείας τὴν φενάκην. Αἶ και νὰ γνωρίζετε με πόσῃ ἀηδίαν τὸ πράττομεν αὐτὸ φιλογενέστατε, καθ' ὅσον οὐδὲ ἓνα σπολάτη θὰ μᾶς εἰπῆτε, ἴσως μάλιστα και δυσαρσθηθῆτε καθ' ἡμῶν δι' αὐτό. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν ἥδη και κατὰ πόσον ἔχεται ἀληθείας ἡ διαθρυλουμένη μὴ ἐφαρμογὴ τοῦ κανονισμοῦ.

Οἱ αὐτοχειροτόνητοι φιλογενεῖς διίσχυρίζονται, ὅτι ὁ κανονισμὸς μένει εἰσέτι ἀνεφάρμοστος καθ' ὅλα· ἀλλ' ἐπειδὴ και κατὰ γενικὸν κανόνα αἱ ἐξαιρέσεις παντοῦ και πάντοτε ὑπάρχουν, ἔπεται ὅτι ἀπὸ τὸ καθ' ὅλα ἐξαιροῦνται, ἢ συμφώνως τῷ κανονισμῷ ἐκλογὴ τοῦ Πατριάρχου, ἢ σύστασις τῆς ἱ. Συνόδου και τοῦ μικτοῦ Συμβουλίου, ἢ διαταχθεῖσα ἥδη μισθοδοσία τῶν ἀρχιερέων, αἱ νέαι ἐφορίαι τῆς σχολῆς και τῶν νοσοκομείων, ἢ σύστασις τῆς ἐπὶ τῶν μοναστηρίων ἐπιτροπῆς, και εἴ τι ἄλλο τὸ ὅποῖον ἥδη δὲν ἐνθυμούμεθα· ὥστε ἐκτὸς τῶν ὀλίγων και μικροῦ λόγου ἀξίων ἐξαιρέσεων αὐτῶν! πάλιν ὁ κανονισμὸς μένει εἰσέτι ἀνεφάρμοστος καθ' ὅλα. Ἄς ἐξετάσωμεν και αὐτὸ τὸ διαβόητον καθ' ὅλα, τὸ πανίσχυρον τοῦτο ὄπλον τῶν κατὰ τοῦ πατριάρχου καταφερομένων· ἀλλ' ὄχι, ἄς ἐξετάσωμεν πρῶτον ὅποια και ὅποσα ἄρθρα τοῦ κανονισμοῦ παρέβη ὁ Πατριάρχης, διότι ὑπάρχει και τοιαύτη τις κατηγορία.

Και Ἀον. παρέβη τὸ περὶ διαθέσεως τῆς περιουσίας τῶν ἀποβιωσάντων ἀρχιερέων Ἴον ἄρθρ. τοῦ κανονισμοῦ· τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον, και τὸ γνωρίζομεν και ἡμεῖς, διότι τοῦ ἀποβιώσαντος Ἐπιφανείας ἡ περιουσία και ἰδίως τὰ χρήματα, ἀντὶ νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρία ἴσα μέρη, ὡς ὀρίζει ὁ κανονισμὸς, τὰ ἐκράτησεν ὅλα τὸ κοινὸν και τὰ διένειμεν εἰς τοὺς πένητας και ἀπόρους κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγεννῶν.

Βον ἀντὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ συμμορφοῦται ἀδιακόπως με τὸ Δ. ἄρθρον τὸ ὀρίζον, « ὁ Πατριάρχης νὰ τιμᾶ και περιποιεῖται κατὰ τὸ δέον τὰ μέλη τῆς Συνόδου, φερόμενος πρὸς πάντας μετὰ ἠπιότητος » κτλ. ἡ Παναγιότης του λαμβάνει ἐνίοτε ὑπ' ὄψιν και τὴν παράβασιν τοῦ ἄρθρου Α. τοῦ ὀρίζοντος· « τὰ ἀρχιερατικὰ μέλη τῆς Συνόδου ὀφείλουσι νὰ σέβωνται τὸν Πατριάρχην ὡς ἀνώτερον πνευματικὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ ἔθνους, προσφερόμενοι ἐντὸς και ἐκτὸς τῆς Συνόδου μετὰ τῆς ἀνηκούσης εὐσχημοσύνης και σεμνοπρεπειάς, ἀποφεύγοντες πᾶν κίνημα και πάντα λόγον προξενούντα σκάνδαλον και προσβάλλοντα τὸν πατριαρχικὸν χαρακτῆρα. »

Γον δὲν συνεμορφώθη με τὸ περὶ σφραγίδος Η'. ἄρθρον, και τοῦτο

εἶναι ἀληθέστατον· διότι ἐνῶ τὸ ἄρθρον ῥητῶς καὶ ὠρισμένως ἀναφέρει ὅτι, ἡ κλεῖς τῆς σφραγίδος θέλει μένει παρὰ τῷ πατριάρχῃ, ἡ Παναγιώτης του ἀντι τῆς κλειδός, ἐκράτισεν ἐν τμημα, καὶ ὡς ἐκ τῆς παραβάσεως ταύτης συνέβη τὸ ἐξῆς, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ ὁποῦ ἐπικαλούμεθα καὶ τῶν δώδεκα Σεβασμιωτάτων συνοδικῶν τὴν μαρτυρίαν. Πρὸ 17 ἡμερῶν ἐχρειασθὲν νὰ σφραγισθῶσιν ἐν συνόδῳ ἐγγράφα τινὰ, καὶ δυστυχῶς ἡ κλεῖς ἔλλειπεν, ἐνῶ ἡ σφράγις τῶν ἐγγράφων ἦτο κατεπίγουσα· χάρις ἔμως εἰς τὴν εὐφυΐαν ἐνὸς ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων τὸ πρᾶγμα οἰκονομήθη ἀξιόλογα, (ἡ καλὴ νοικοκυρὰ μὲ τὸ κουτάλι γνέθει) ἔσυρεν ἐκ τοῦ κροσσοῦ τοῦ ἐπιστρώματος (ἀπὸ τὰ σαντζάκια τοῦ μακατίου) μίαν κλωστήν καὶ δι' αὐτῆς δέσας τῆς σφραγίδος τὰ τμήματα, ἐσφράγισεν ἄμέσως ἑπτὰ συνοδικὰ ἐγγράφα! Ἄλλ' οὐχ ἦτον αὐτὸ δὲν δικαιολογεῖ τὸν Πατριάρχῃν νὰ μὴ κρατῆ τὴν κλεῖδα τῆς φερούσης τὸ ὄνομά του σφραγίδος, καὶ ἀδιάφορον ἂν ἡ σφραγὶς συναρμόζεται καὶ μὲ τὴν κλωστήν! Τοῦτο μᾶς ἐνθυμίζει τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις, ἀκούσας ὅτι κλέπται εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν τὸ ἐπίστευσε, διότι ἔφερεν εἰς τὸν κόλπον του τῆς οἰκίας του τὴν κλεῖδα.

Δον Τὸ καὶ πλέον χειρότερον ὅτι δὲν χειροτονεῖ ἀρχιερεῖς κατὰ τὰς ἀπλουστάτας διατάξεις τοῦ Κατορισμοῦ! καὶ τοῦτο ἀληθέστατον, ἡ μὴ χειροτονία δηλ. καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τῶν διατάξεων τὴν ἀπλότητα, ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ὄχι μόνον δῆλοι κολυμβηταὶ δὲν εἴμεθα, ἀλλ' ἔχομεν καὶ τόσον χονδρὸν τὸ κεφάλι, ὥστε ὅστις κατορθώσῃ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἐνοήσωμεν τὴν ἀπλότητα αὐτὴν, ἢ μᾶλλον, ὅστις δυνηθῆ νὰ τὴν ἐνοήσῃ ὁ ἴδιος, θὰ τὸν προτρέψωμεν νὰ ζητήσῃ τῆς Ἀρχιμικῆς τὴν καθηγεσίαν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἐξάπαντος, διότι καθ' ἡμᾶς αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκολώτερον τῆς κατανοήσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου.

Ἴδου τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν χειροτονίαν.

«Αὐν Νὰ ἔχῃ ἰκανὰς γνώσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ «τὴν πρὸς τὴν διοίκησιν ἐπαρχίας ἀπαιτουμένην τριβὴν. Καὶ βέ- «θαια! δὲν εἶναι κανένα δύσκολον πρᾶγμα νὰ ἔχῃ ὁ τριακονταετὴς «τὴν ἀπαιτουμένην αὐτὴν τριβὴν!

«Βον Νὰ ἦναι εἰδήμων πρὸς τῇ Ἑλληνικῇ καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς καὶ «Σλαβικῆς γλώσσης, καὶ τοῦτο εὐκολον!

«Γον Νὰ φέρῃ ἀποδεικτικὰ ὀρθοδόξων, θεολογικῶν μαθημάτων, ὡς «τελειοδιδάκτος, ἢ καὶ ἂν μὲν δὲν ἔχῃ τοιαῦτα ἀποδεικτικὰ νὰ ἦναι «ὅμως χρησιόθης καὶ ἐνάρετος, καὶ ἔχων ἐντελεῖς γνώσεις τῶν θρη- «σκευτικῶν (εἰ δὲ καὶ ἔχει ἀποδεικτικὰ τελειοδιδάκτου, ἢ χρησιό- «θαια καὶ αἰ ἀρεταὶ εἶναι περιτταί;). Ἐκ τούτων δὲ (ποιῶν;) ὅσοι «εἰς ἀλλοδαπὴν σπουδάσαντες ἐπανῆλθον ὀφείλουσιν, ἵνα ἔλθωσιν εἰς «διάλεξιν, (καὶ διάχυσιν;) μετὰ τῶν καθηγητῶν τῆς ἐνταῦθα (τοῦ «Φαναρίου;) θεολογικῆς σχολῆς, καὶ ἐπικυρωθῆ παρ' αὐτῶν ἡ ἰκανότης

των (θά εξεταχθῶσι παρὰ τῶν κοθηγητῶν, ἐν οἷς ὑπάρχουν καὶ λαϊκοὶ, καὶ περὶ τῆς ἀπαιτουμένης τριβῆς τῶν εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαρχίας;) ὅσοι δ' ἐξ αὐτῶν (ἐκ ποίων;) δὲν ἔχουσιν ἀποδεικτικὰ, οὗτοι ἐξεταζόμενοι ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ κατὰ τὴν τάξιν (θέλουσι λαμβάνειν τὸ δίπλωμά των, (ὡς τελειοδιδάκτοι)· εἰ δ' ἄλλως οὐχί!)

« Δον. Θεωρεῖται ἐπίσης ἐκλέξιμος κ.τ.λ. πᾶς ὅστις γνωστός ὦν τῇ ἐκκλησίᾳ, χαίρει τὴν κοινὴν ὑπόληψιν ἐπ' ἀρετῇ καὶ μαθήσει, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον ὑποστῇ ἐξετάσεις κατὰ τὸ προλαβόν ἄρθρον (ἀλλὰ πρὸς τί τότε ἢ ἐπ' ἀρετῇ καὶ μαθήσει ὑπόληψις τοῦ κοινού;)»

Καὶ ὅμως μὴ νομίσῃ τις ὅτι σχολιάζοντες οὕτω τὴν περὶ ἐκλογῆς ἀρχιερέων αὐτὴν διάταξιν εἰρωνευόμεθα, ὄχι, μυριάκις ὄχι! διότι ἀπὸ τὰ συγκροτήσαντα τὴν συνέλευσιν, ἀληθῶς ἀξιώσιμα μέλη, μ' ὅλην τὴν ὁποῖαν εἶχον ἀγαθὴν θέλησιν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν πραγμάτων, τοῖς ἔλλειπε δυστυχῶς καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πείρα. εἶναι μάλιστα ὁμολογούμενον ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἔχοντες ἐν ἀφθονίᾳ τὰ πρὸς τὸ νομοθετεῖν ἀναπόφευκτα αὐτὰ προσόντα (τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν πείραν) πάλιν τὰ πρῶτα ἔργα των ἔχουν ἀνάγκην ἐπιθεωρήσεως καὶ διορθώσεως. Δὲν εἰρωνευόμεθα λοιπόν, διότι ἠθελαμεν εἶσθαι ἀσυγγνώστως ἀδικοὶ, τὰ ἐσχολιάσαμεν μόνον οὕτως, ἵνα καταδείξωμεν, ἂν ὄχι τὸ ἀνεφάρμοστον, τὸ δυσεφάρμοστον ὅμως αὐτῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἀδικον κατὰ τοῦ Πατριάρχου κατηγορίαν καὶ δι' αὐτό.

Ἄλλ' ἄς ὑποθέσωμεν διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι καὶ ταῦτα πάντα ἐξομαλύνθησαν, καὶ εὐρέθησαν ἄτομα ἔχοντα τὰ προσόντα αὐτὰ, ἔχουν ἄρα καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν; Τούλαχιστον ἐκ τῶν ἐνταῦθα ὑπαρχόντων, πέντε ἢ ἕξ ἐπίδοξων διὰ τὴν ἀρχιερωσίνην, ἀμφιβαλλόμεν ἂν ἦναι δύο ἢ τρεῖς ὄρμοι. Ἄλλὰ θὰ μᾶς ἐρωτηῖται, καὶ δικαίως, διατί νὰ ἦναι ἐδῶ μόνον πέντε ἕξ, καὶ νὰ μὴν ἔλθωσιν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἄλλοι τριάντα ἢ πενήντα; εἰς τὴν ἀπορίαν ταύτην εὐρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐπειδὴ μήτε κυρίῳ, μήτε δικαίωμα ἔχομεν νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἀρχιερεῖς, διατί νὰ μὴ στείλωσι μέχρι τούδε τοὺς ὑποψηζομένους τῶν ἀποτείνουσι μετὰ σεβασμοῦ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Συνοδικούς καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ εἴπωσιν, ἂν εὐαρεστοῦνται, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ τι τὸ κωλύον, πῶς εἰσέτι νὰ μὴν ἔλθωσιν καὶ οἱ ἰδικοὶ των κἂν ὑποψήζοι, οὔτινες καὶ δὲν εἶναι ὡς ἠκούσαμεν ὅλῃ οἱ;

Πταίει δι' ὅλα αὐτὰ ὁ Πατριάρχης; ἡ συνειδήσις μας λέγει, ὅτι διὰ τὸ τελευταῖον, (τοῦ νὰ μὴν ἔλθωσι δηλ. μέχρι τούδε οἱ προαθέντες) δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνεύθυνος, διότι ἔχει μὲν ὁ Πατριάρχης ἀείποτε ἐνασχολήσεις, ἀλλὰ καὶ οἱ σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ δὲν εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀπληλαγμένοι ἐνασχολήσεων, καὶ ἴσως μάλιστα σπουδαιοτάτων, καὶ ἐνδέχεται νὰ τὸ ἐλησμόνησαν. Διατί λοιπόν ὁ Πατριάρχης νὰ μὴ τοῖς τὸ ἐνθυμίσῃ, νὰ τοὺς κάμῃ μάλιστα καὶ τὴν παρα-

τήρησιν, ὅτι καὶ ἕνεκα ξένων ἀκόμη ἀμαρτημάτων τῷ ἐπιβάλλον κανόνος ;

Ἄλλ' οἱ φιλογενέστατοι κατήγοροι τοῦ Πατριάρχου τὸν ἐρωτῶσι, διατί αἱ ἐπαρχίαι χρεῖουσι ἀρχιερέων, διατί οἱ ὑποψήφιοι δὲν ἔχουσι πλήρη τὰ προσόντα, διατί εἰς τοὺς μὴ ὠρίμους τὴν ἡλικίαν δὲν τοῖς προσθέτει τοῦλάχιστον μίαν δεκαετίαν, διατί δὲν εὔρε μέχρι τοῦδε τὸν τρόπον νὰ ὀμιλῶσι καὶ αὐτοὶ « τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν διαλέκτῳ ἐν ἧ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, Ἰουδαῖοι καὶ Ἀραβες » διατί, διατί, διατί καὶ εἰς τὰ τόσα διατί, οὐδὲ ἓν, διότι δὲν συγχωροῦν εἰς τὸν Πατριάρχην νὰ εἴπῃ! καὶ βεβαίως, περιττὴ πᾶσα δικαιολόγησις, ἀφοῦ ἐπροκηρύχθη ἤδη ἡ κεφαλὴ του, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦν οἱ φιλογενεῖς ἐπὶ πίνακος, ἀφοῦ γράψαντες ἐπὶ τοῦ λαβάρου τῶν ἀεμπρὸς τὰ πρακτικὰ ἐτοιμάζονται ἤδη καὶ διὰ τὸ Γιουρούσι τῆς φιλογενείας οἱ Βασιβεύζουκαι.

Ἢ κατὰ τοῦ πατριάρχου λοιπὸν καταφορὰ δὲν εἶναι προῖον τῆς δῆθεν μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ διότι πολυχρόνιον σύστημα μ' ὅσα καὶ ἂν ἔγῃ ἐλαττώματα δὲν βελτιοῦται ἐντὸς ἐννέα μηνῶν, ὡς καὶ νέα βιζικὴ μεταρρυθμισίς, ἂν ἤθελε καταβῆ καὶ ἐξ οὐρανοῦ, πάλιν εἶναι ἀνθρώπινως ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐντὸς τοσοῦτου βραχέως χρονικοῦ διαστήματος. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ κανονισμὸς εἶναι ἤδη κατὰ 8[10 ἐφαρμοσμένος, καὶ ἅς διαδύῃ γινῶνται οἱ κρυψάζοντες ὅτι καθ' ἑα εἶναι ἀνεφαρμοστος διότι ἂν οὕτως ἔγῃ, ὡς λέγουσι, ποῖος θὰ τὸν ἐφαρμόσῃ, ἀφοῦ εἰς τὰ καθ' ὅλα ἐμπειριλαμβάνονται καὶ ἡ Σύνοδος καὶ τὸ Συμβούλιον ; δηλ. ἀφοῦ καὶ δι' αὐτὰ δὲν ἐφαρμόσθη ὁ κανονισμὸς ;

Εἶναι φιλογενέστατε κηδεμῶν τοῦ γένους ἀληθῆ τὰ ὅσα κατὰ τοῦ πατριάρχου κρυύττει καὶ γράφεις ; περιττὴ, ἢ μάλλον κατάπτυστος ἡ ὀβριθυία σου πρόσκλησις ἄντι δ' αὐτῆς, καὶ ἀνωνύμως, νὰ ἐπικαλεῖσαι τὴν ἀρωγὴν τοῦ ἐνδὸς καὶ τοῦ ἄλλου, (πολὺ κακὴν ἰδέαν ἔχεις, ἂν νομίζῃς ὅτι θα εὔρης ὄργανα τῶν ἰδιοελεῶν σκοπῶν σου) μετὰ βῆθι αὐτοπροσώπως καὶ εἰς τοῦ Ζαρέην καὶ εἰς τοῦ Βαλλιάνου καὶ εἰς τοῦ Παπαλαμπρινοῦδου καὶ εἰς τοῦ Ζωγράφου καὶ διατί ὄχι καὶ εἰς τοῦ Λογοθέτου, καὶ εἰς τοῦ Μουσούρου καὶ εἰς τοῦ Ψιγάρου, καὶ εἰς τοῦ Ράλλη καὶ εἰς τοῦ Ἀδοσίδου καὶ εἰς τοῦ Βλαστοῦ καὶ εἰς τοῦ Σδορόνου καὶ εἰς τοῦ Ἀλκσεῖρλή καὶ εἰς τοῦ Ἰσιμιρόγλου καὶ εἰς τοῦ Καλπατζόγλου, καὶ εἰς τοῦ Τζεβαερτσῆ, καὶ εἰς . . . ἀλλὰ τί χρειάζονται ὀνόματα ; παρεκάλεσον δέκα εἴκοσι ἐκ τῶν εὐποληπτῶν ἀνδρῶν, ἵνα μετὰ βῆτε (ἂν σὲ ἀκούσουν) εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὅπου νὰ εἴπῃς πράγματα ὠρισμένα (ὄχι δηλ. ἀφηρημένα ὡς π. γ. καθ' ἃ τὸ λέγουσι αἱ ἐφημερίδες, διότι καὶ μία ἐφημερίς ὡς εἶπε προχθὲς ὅτι ὅλος ὁ κληρὸς εἶναι κακοῦργος, δολοφόνος, ἤμπορεῖ αὔριον νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ τὸ κατὰ τοῦ πατριάρχου πατριεὶ εἶναι γιοργὰν καυγασί καὶ τοῦτο δὲν σὲ συμφέρει) νὰ εἴπῃς πράγματα ὠρισμένα, καὶ ἂν ὁ Πατριάρχης δὲν ἀποδείξῃ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι ἄλλο παρὰ

φιλογενής σκοπός είναι, αὶ ὄχι τόσο ἐπαινεταὶ ἐργασίαι σου, τότε ὕψωσον τὸ λάβαρόν σου, καὶ ἂν ἄλλως δὲν σὲ ἀκολουθήσῃ, ἐγὼ ὑπόσχομαι νὰ σὲ συνοδεύσω καὶ πέραν ἀκόμη τῶν Πατριαρχείων, καὶ μέχρι ἀκόμη αὐτῆς τῆς Ἀντικιβέρης.

Ἡ κατὰ τοῦ Πατριάρχου καταφορά δὲν εἶναι ζήτημα ἀρχῶν, ἀλλ' ἀγνὸν ἀγνότατον προσωπικόν· πρῶτον διότι χρονολογεῖται πέντε ἡμέρας πρὶν γίνῃ Πατριάρχης καὶ ὁ κανονισμὸς ἐπεκυρώθη παρὰ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ μεγαθύμου Σουλτάνου μετὰ ἓν περίπου ἔτος, καὶ δεύτερον, οἱ καταφερόμενοι κατὰ τοῦ Πατριάρχου δὲν εἶναι ἄνθρωποι ἀρχῶν ἀλλὰ λιρῶν· βέρ σελάμ! ἰδοὺ γυμνὴ ὀλοσιτίζιδος ἢ ἀλήθεια.

Ἄλλ' ἄς λογαριάσωμεν διατί καὶ πόσοι εἶναι τοῦ Πατριάρχου οἱ ἐχθροί· ὁ πρῶτος, ὁ λαβαροφόρος δηλ. διότι ἔχει τὴν μονομανίαν νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ἔξοχον πατριώτην καὶ κατὰ συνέπειαν δικαιούμενον νὰ ἄγῃ καὶ φέρῃ τὰ Πατριαρχεῖα κατὰ τὸ κέρι του καὶ τὸ συμφέρον του, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης τέτοιους χωρτάδες χάξι δὲν τοὺς κάμνει, ζητεῖ τὴν πτώσιν του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ κανεὶς συγγενής του, καὶ τότε πιά ἄς τὸ βάνουμε στραβά· ὁ ἄλλος διότι δὲν παύεται ἢ καὶ δὲν μετατίθεται ὁ ἀρχιερεὺς τῆς ἐπαρχίας του, πρέπει νὰ πέσῃ ὁ Πατριάρχης· ὁ ἄλλος διὰ νὰ γίνῃ Πατριάρχης ὁ πωλήσας τὴν Πατριαρχίαν του ὡς δούλην κιορκασίαν, ὁ δὲ διότι ἀπαιτεῖ τὰ τέλεια, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι ἀτελέστατος, ὁ δὲ διότι μὴ γενομένης δεκτῆς τῆς προσφερθείσης ἀφιλοκερδοῦς υπηρεσίας του βλέπει ὅτι καὶ αἱ ὕβρεις καὶ αἱ σικοφαντίαι καὶ αἱ ἀπειλαὶ του περιφρονοῦνται, ἄρα νὰ πέσῃ ὁ Πατριάρχης, ὁ δὲ (καὶ αὐτὸς ἴσως εἶμαι ἐγὼ) διότι δὲν τὸν κάμει πλούσιον. Εἶναι καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐνεργούντες παντὶ σθένει διὰ τὴν πτώσιν τοῦ Πατριάρχου, ἀλλὰ πρὸς χάριν αὐτῶν τῶν ἰδίων σιωπῶμεν τοὺς λόγους· ἀλλ' οὐχ ἦττον ὑπάρχουν καὶ ἐξ ἀκόμῃ ἀλλὰ τοὺς λόγους αὐτῶν δὲν γνωρίζομεν, καθόσον μῆτε καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τοὺς ἠξεύρουν, λέγουν ὅμως καὶ αὐτοὶ νὰ πέσῃ ὁ Πατριάρχης. Ἴδου οἱ ἐχθροὶ τοῦ Πατριάρχου μετρούμενοι εἰς τὰ δάκτυλα, ἂν θέλετε καὶ τῶν ποδῶν ἀκόμη, δεκαπέντε δηλ. ἢ εἰκοσι.

Δυστυχὲς ἔθνος! Δεκαπέντε μόνον φιλογενεῖς ἔχεις! δεθήτη λοιπὸν τοῦ Ἰψίστου νὰ τοὺς ἔχῃ σιδηροκεφάλους, διότι ἂν ὁ μὴ γένοιτο πάθουν τι ἐχάθης τότε ἀπὸ τῆς γῆς· τὸ πρόσωπον Ναὶ Ἰψιστε! σιδηροκεφάλωσον αὐτοὺς τοὺς φιλογενεῖς μας.

Εἴπομεν ἀνωτέρω, καὶ τὸ ἐπαναλέγομεν ὅτι ἡ πορεία τοῦ Πατριάρχου ὑῆρξεν ἀνέκαθεν ἐν μέρει ἐλαττωματικῇ, καθ' ἡμᾶς. Καὶ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ τῷ ἐκάμαμεν μετὰ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ τὴν παρατήρησιν, ὅτι πρῶτισον ἔργον εἶναι νὰ ἀφοπλίσῃ τοὺς ἐχθροὺς του, ἢ καὶ νὰ μὴ τοῖς δώσῃ ὄπλα· θελήσας δὲ νὰ ἀναδεχθῇ μόνος ὅλην τὴν εὐθύνην, ἔγεινε καὶ μόνος τὸ σημεῖον, κατὰ τοῦ ὁποίου διευθύνονται ὅλα τῆς μοχθηρίας εἰς τῆς ἀνηθικότητος τὰ βέλη! μία τῶν ὀλίγων παρατηρήσεών μας, ἢ μάλλον ἡ μόνη ἦτον, νὰ ἐφαρμύσῃ ὅσον ἐνεστι τάχιον τὸν κανονισμὸν, ἀλλ' ἡ Παναγιότης του ἀπήντησεν ὅτι ὁ κανο-

νισμός, ἂν καὶ ἐν συνόλῳ εἶναι ἀρκετὰ καλὸς καὶ ἀναγκαῖος μάλισα, ὑπάρχουν ὅμως ἐν αὐτῷ καὶ τινὰ δυσεφάρμοστα, κατὰ τὴν ἰδέαν του, ἀπαιτοῦντα προηγουμένην σκέψιν. Πῶς ἐφαρμοσθήσονται ὡς τὸ περιέκλογ. καὶ χειροτον. τῶν ἀρχιερ. τὸ περὶ μισθοδοσίας (τὸ ὁποῖον καθ' ἡμᾶς ἂν καὶ λυσιτελεῖς εἰς τοὺς λαοὺς ὑλικῶς, εἰς δὲ τοὺς ποιμενάρχας ἠθικῶς, ἀπαντὰ δυσυχῶς εἰς τὰς ἐπαρχίας πολλὰ προσκόμματα) καὶ δύο ἢ τρία ἄλλα τὰ ὁποῖα δὲν ἐνθυμούμεθα ἤδη. Εἰς τὰς παρατηρήσεις του αὐτάς (τὰς ὁποίας αὐτὰ τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν σήμερον ὀρθῶς) ἡμεῖς ἠγκαντιώθημεν ἔκτοτε, εἰπόντες, ὅτι νὰ μὴν ἀναδεχθῆ οὐδεμίαν εὐθύνην, ἀλλὰ νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸν κειρὸν νὰ καταδείξῃ καὶ τὸ δυσεφάρμοστον καὶ τὰ τυχὸν χρήζοντα διορθώσεως. Ἐπίσης ἐθεωρήσαμεν καὶ θεωροῦμεν τὴν σιωπὴν του σολοικισμὸν οὕτως εἰπεῖν ἀσύγγνωστον διότι συνετέλεσε καὶ αὐτῇ, ἢ μᾶλλον αὐτῇ καὶ μόνῃ εἰς τὸ ν' ἀποθρασυνθῶσι μέχρις ἐκτραχηλισμοῦ καὶ ἀπονοίας οἱ ἐχθροὶ του, καὶ νὰ παρουσιασθῶσιν αὐτοχειροτόνηται προὔχοντες, φιλογενέστατοι! Οὐδὲ παραδεχόμεθα τὴν δικαιολογίαν τῆς σιωπῆς του, ὅτι ἀδιαφορεῖ εἰς τὰς δωρεὰν κατακρίσεις, ἀρκεῖ ὅτι πράττει, ὡς τὸν ὑπαγορεύει ὁ νοῦς καὶ ἡ συνείδησίς του. Ὁχι! δὲν παραδεχόμεθα τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν, διότι βλέπομεν ὅτι τῶν πραγμάτων ἡ φωνὴ πνίγεται εἰς τὰς ὀχλαγωγικὰς κραυγὰς τῶν δῆθεν φιλογενῶν ὅθεν χρεωστεῖ καὶ πρέπει νὰ τὰ κοινοποιῇ καὶ προφορικῶς καὶ διὰ τοῦ τύπου, ἵνα μὴ συντελῇ καὶ ἡ σιωπὴ του εἰς ἐνίσχυσιν τῆς διαβολῆς. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, διότι δὲν παρεδέχθη τὴν γνώμην μας, πρέπει νὰ καταφρώμεθα καὶ ἡμεῖς μανιωδῶς κατ' Αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν συκοφαντοῦμεν ὡς ἡμεῖς; Ἐκαστος ἔχει ἴδιον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, πιθανὸν νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς τὸ ἀδίκον ἀλλὰ καὶ πολὺ πιθανώτερον νὰ τὸ ἔχῃ ὁ Πατριάρχης ἄλλ' αὐτὸ οὐδόλως μᾶς δικαιοῖ νὰ ἐκφραζόμεθα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου ὀλόκληρον τὸ ἔθνος μας.

Ὀνομάζετε Κύριοι, μυσαρὰν τὴν ἐφημερίδα ἢ Ὀμόνοια, κατὰ τοῦτο εἶθε συνεπεῖς, διότι ἀνέκαθεν εἶθε τῆς Ὀμονομίας πολέμιοι.

Δὲν ἀνέγνωμεν τὰ δύο προτελευταῖα φύλλα τῆς Ὀμονομίας ἵνα ἴδωμεν καὶ κρίνωμεν ἂν τῶντι ἐδημοσίευσεν τί κατάπτυστον, ἵνα τῇ δοθῆ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἠκούσαμεν ὅμως ὅτι πρό τινων ἡμερῶν μία ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν μυσαρὸν τι καὶ δολοφόνον ἄρθρον καθ' ὅλου τοῦ Σεβαστοῦ κλήρου μας, καὶ ὅτι εἰς συμπολίτης μας παρουσιάσθη εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ παρεκάλεσε τὴν Α. Παναγιότητα νὰ διατάξῃ τὰ εἰκότα (ὡς καὶ διετάχθησαν) καὶ ἂν μὲν ἀληθῶς ἐπράχθη τοιοῦτον φρικῶδες κακούργημα νὰ γίνῃ τιμωρία παραδειγματικὴ, ἂν ὅμως καὶ εἶναι συκοφαντικὰ νὰ στιγματισθῆ ὁ αἰσχροὺς καὶ δολοφόνος συκοφάντης. Ἐὰν λοιπὸν εἶναι ἡ Ὀμόνοια ἢ ἐξωκείλασα εἰς τὸ κακούργημα τοῦτο, εἶναι ὄχι μόνον μυσαρὰ ἀλλὰ καὶ ἀξία πυρπολήσεως.

Ἀποδίδεται κύριοι εἰς τὸν Πατριάρχην πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ φιλοχρήματον. Παντάπασι δὲν σᾶς τὸ φιλονεικοῦμεν αὐτὸ, ἂν ἔχετε ὅμως καὶ ἡμεῖς τὴν διάκρισιν νὰ μὴν ἀρνηθῆτε, ὅτι δύο ἡμῖς ἤδη ἔτη,

ἐκτὸς τῶν ἐκτάκτων ἐξόδιον, ἀτινα εἰς Πατριάρχης δὲν δύναται νὰ ἀποβῆ, τρέρει, καὶ καλοτέρει μάλιχα, ὁλόκληρον τὸ προσωπικόν τῶν Πατρικῶν εἶον συγκείμενον ἀπὸ ἐξοδιόληοντα περίπου ἄτομα, καὶ εἰς πολλὰ εἰς αὐτῶν διδὲι καὶ χρηματικὰς ἐξουκονομήσεις, ὅμι ὀλίγας. Τὰ εἰσοδήματά του δὲν τα γνωρίζομεν, οὔτε εἴμεθε ἀκριβοῖοι νὰ τὰ ἐξετάσωμεν, ἤξεύρομεν μόνον, ὅτι δις καὶ τρις ἐδάκνεισθη κάμποσα ποσὰ ἀπὸ μεγαλεμπόρους καὶ ἂν δὲν ἀπατώμεθα εἰς ἐκ τῶν κλητῶν τοῦ φυλαδοπάτορος, ὁ ἀξιότιμος Κύριος. . . . ἔρει ἀκόμη κάμποσα νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Πατριάρχου! Ἠκούσαμεν καὶ τὸ πιστεύομεν, διότι τὸ ἠκούσαμεν ἀπὸ ἀνδρας λίαν αξιοπίστους, ὅτι καὶ φιλανθρωπικὰ ἐταιρίζι, καὶ σχολεῖα, καὶ δυσπραγοῦσαι οἰκογένειαι, οὐδέποτε ἐπεκκλέσθησιν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ἀρωγὴν του. Λέγουν προτέτι ὅτι εἶρε καὶ ἔρει καὶ ὑποτρόφους, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύομεν νὰ περιτεῖον ἀπὸ σᾶς τοὺς φιλογενεστάτους διὰ νὰ στείλῃ καὶ ἄλλους ὑποτρόφους εἰς τὰ σχολεῖα. Ἡοῦ ἀρίντε σεις εἰς ἄλλους τοιαῦτα καλὰ ἔργα! ἀληθῶς φιλογενὴς πλεονεξία.

Λέγετε Κύριοι, εἰς τὸ ὀλγαγωγικόν σας φυλλάδιον, « ὀλίγον εἰσέτι καὶ ἀπώλετο τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν σέβας » καὶ ποῖος εἶμι ὁ αἷτιος τοῦ κακοῦ αὐτοῦ; ὁ Πατριάρχης, ὅστις ἄκων καὶ διὰ τῆς βίας ὑπήκουσεν εἰς τὴν πλειονοψηφίαν τῆς ἐθνοτυνελεύσεως καὶ εἰς τὴν παμφηφίαν σχεδὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ δεχθῆ τὴν Πατριαρχίαν, καὶ ὅστις μὲ ὄλα τὰ ἀποδιδόμενα εἰς αὐτὸν ἐλλατώματτα, καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι εἶναι ἀληθῆ, ἔδειξεν ὁμως καὶ περὶνοικν ὁμολογουμένην καὶ αξιοπρέπειαν σπανίαν, καὶ ἀνοχὴν πρὸς τοὺς χμελίτους ἐχθροὺς του προχδειγματικὴν, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐν γένει δυσρεπτικτὴν ὑπηρεσίαν ἔτραξεν πᾶν ὅτι ἀνθρωπίνως ἠδύνατο, καὶ τέλος πάντων, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἠθέλεν εἶσθαι περηχημένος ἂν τῶν εὐνρήθμων καὶ βενχύστων ἐχθρῶν του οἱ σκοποὶ δὲν κατεδεικνύοντο τόσο ἀπρὸ καλύπτως; ὁ Πατριάρχης λοιπὸν πταίει διὰ τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν ἐπαπειλουμένην περιτρονήτην, ἢ ὑμεῖς, οἵτινες ὑπερέβητε καὶ αὐτὸν τὸν Χάμι; Ναι τὸν ὑπερέβητε καὶ πολὺ μάλιστα, διότι ἐκεῖνος μὲν ἀσεβῶς φερόμενος ἐπροσκέλεσε τοὺς ἀδελφούς του, ἵνα ἴδωσι τοῦ πολιοῦ πατρός των τὴν ἀκούσιον ὡς ἐκ τῆς ἀναισθησίας προελθοῦσαν γύμνωσίν του, ὑμεῖς δὲ ἀσεδέετερον πράττοντες διῆρρηγνέτε δημοσίως τὸν ἱματισμὸν τοῦ πνευματικοῦ μας ἀρχηγοῦ καὶ πατρός, καὶ ἐπὶ προουσία μάλιστα ξένων καὶ ἐξ ἐπιγγεληματος ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς θρησκείας μας! ἄγνωσοῦντες ἄλλιοι, ὅτι ὁ τρώγων τὸν λιγὸσπορον τρώγει τὰ φορέματά του! αἰδῶ, συστολὴν, σέβας πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην, φόβον Θεοῦ, (ἂν ἔχετε) τὰ πάντα ἐθυσιάσατε εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ κατὰπτυστα πάθη σας.

Καὶ ποῖοι εἰσθε ὑμεῖς οἱ ἀπαιτοῦντες τοῦ πατριάρχου τὴν πτώσιν, αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ τοσοῦτων ἐκκοτομυρίων ὀρθοδόξων; πότε σᾶς ἀπεκατέστησε τὸ ἔθνος ἄρχοντας καὶ δικαστάς του καὶ ἀπὸ πότε ἐγένετε τὸ στόμα του καὶ τιτλοφορεῖσθε ἠ φωνὴ τοῦ γένους;

ὅποια καὶ ὅποια εἶναι τὰ πρὸς τὸ ἔθ
 ὅποια καὶ ὅποια αἰ πρὸς αὐτὸ λυσι-
 Ἄρκαδίην αἰτούμεν! ἄς καταβῶμεν εἰς
 κοινωνικοῦ καθήκοντος, πόσους ὑποτρό-
 λειν; πόσα χρήματα κατεβάλετε, ὅμι
 ἐπισκευὴν κἀν τῶν ἐτοιμορόπων ἐθνικῶν
 καὶ ὅποιας δυσπραγούσας οἰκογενεῖς ἐπι-
 σας τὰ ἀγαθὰ; ποῖον κοινωφελές ἢ ἀπλοῦν
 πώσατε δι' ἐξόδων σας καὶ τὸ διενείματε δωρ-
 θητάς; ἀπ' ἐναντίας μάλιστα... ἀλλ' ἄς τ' ἀφ.
 διὰ τὸν ἄλλον λογαρισμὸν, ὅτε καλλίτερον θά λο

Ποῖοι τέλος πάντων ἐστέ ὑμεῖς οἱ νάνοι, οἵτινες ὡς Ἄτλαντες,
 τεῖτε νὰ φέριτε ἐπ' ὤμων τὸ γένος ὀλοκλήρον, καταιδάζοντες καὶ
 ἀναιδάζοντες εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ὅποιον καὶ ὅποτε σᾶς συμ-
 φέρει; Εἴσθε ἐπιροσιτισμένοι ὑπηρεσίαν τινὰ τοῦ κοινου καὶ δὲν εἰμ-
 πορεῖτε νὰ συνεργασθῆτε μετὰ τοῦ Πατριάρχου; παρεχωρήσατε τὸν
 τόπον (ὅστις ἄλλως τε δὲν σᾶς παρεχωρήθη καὶ ἰσοβίως) εἰς ἄλλους
 ἰκανωτέρους σας (καὶ χάρις τῷ θεῷ τριαύτην καὶ τσσαύτην λειψαν-
 δρίαν δὲν πάτχομεν) καὶ ὅ,τι ὑμεῖς εἶτε ἐξ ἀπειρίας, εἶτε ἐξ ἀνικα-
 νότητος, εἶτε ἐξ ἐλλείψεως ὑλικου καίρου δὲν ἠδυνήθητε νὰ πράξετε,
 θέλουσιν τὸ πράξει ἄλλοι.

Εἶναι ὕβρις, εἶναι βλασφημία καθ' ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους καὶ ἡ
 ἀπλή ὑπόνοια ὅτι ἄλλους παρά σᾶς τοὺς πεντεεξ' δὲν ἔχει διὰ τὴν
 ὑπηρεσίαν τοῦ Ναὶ, ὕβρισατε, ἐβλασφημήσατε κατὰ τοῦ ἔθνους εἰ-
 πόντες εἰς τὴν ὀχληγωγικὴν φωνὴν σας ὅτι «οἱ ἐκλεθισόμενοι σύμ-
 βουλοὶ ἐσονται ἀνάξιοι καὶ ἀνίκανοι καὶ θέλουσιν θυσιάσει τὰ τοῦ
 ἔθνους!» ἀληθῶς πρέπει νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν ἔσχατον τῆς ἀπονοίας
 βαθμὸν, ἵνα ἐκφράσῃ τοιαύτην κατὰ τοῦ ἔθνους του βλασφημίαν! καὶ
 εἶναι μὲν ἄξιος περιφρονήσεως ὁ τοιοῦτος βλάσφημος, ἀλλ' εἶναι καὶ
 ἄξιος συγχρόνως νὰ καθέξῃ τὴν πρώτην εἰς τὸν τιμαρχανᾶν θέσιν.

Τὸ νὰ μένουσιν πάντοτε εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων
 οἱ αὐτοὶ, ἔλεγεν ὁ Κικέρων, ἢ τὸ διοικεῖν εἶναι ἔργον ἀνάξιον ἢ τὸ
 ἔθνος δὲν ἔχει ἀξιους τοῦ διοικεῖν ποῖον ἐκ τῶν δύο πρεσβεύετε
 φιλογενέστατοι; πάντως τὸ δεύτερον, ὡς συνάδον μὲ τὴν βλασφη-
 μίαν σας.

Εἴπομεν ὅτι ἡ ἐκ μέρους ἡμῶν σιωπὴ τοῦ λοιποῦ εἶναι ἀσυγχώ-
 ρητος, καὶ ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οἱ ἀρξάντες χειρῶν ἀδίκων. Καὶ ἀλη-
 θῶς τοῦ ἰωθ τὴν ὑπομονὴν ἐδειξάμεν ἄχρι τούδε· ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἄχρι
 τούδε, εἶναι καὶ ὁ ἔσχατος ὅρος τῆς ὑπομονῆς μας Ἰδοὺ καταβαίνομεν
 εἰς τὸ στάδιον, καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι παντάπασιν δὲν θὰ μείνετε εὐ-
 χαριστημένοι.

Τὸν τρόπον τοῦ ὑβρίζειν γαμκλικῶς δὲν τὸν ἠξέουρομεν, μήτε καὶ
 θὰ τὸν μάθωμεν, οὐδὲ τῆς διαβολῆς καὶ τῆς συκοφαντίας τὰς τρί-
 λους γνωρίζομεν. Ταῦτα πάντα εἶναι ὑμέτερον μονοπωλεῖον, εἶναι τὰ

ξεύρομεν νὰ λέγωμεν τὴν σκάφην
τὸ κεφάλι ἐκείνου, ὅστις ἤθελε τολ-
λοκύνθην.

ὄξου αὐτῆς κοινωνίας μέλη, καὶ ἀρ-
ώσωπα καὶ τὰ πράγματα, οὐδ' ἔχομεν
αὐτῶν θεωρῶμεν τὸν Πατριάρχην οὐρανοκα-
νὸν τὸν προετοιμαζόμενον διάδοχόν του·
καὶ περὶ τοῦ ὀνόματός του· εἴτε Ἰωακείμ
εἴτε Καλλίνικος· εἴτε Σωφρόνιος· εἴτε Νεόφυ-
τον, ὡς ἐνδιαφέρεται καὶ πᾶς τις εὐσυνείδητος
ὕπερ τοῦ ὀφειλομένου Σεβασμοῦ πρὸς τὸν πνευματικὸν
ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους μας, καὶ οὐδ' ἀνεχόμεθα
τὴν ὁποῖαν εὐάριθμοί τινες ἂν καὶ αὐτοχειροτόνητοι φιλογενεῖς θέλουν
νὰ ἐξασκήσουν αὐθαίρεσον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων, ἐνῶ
ὑπάρχει καὶ Πατριάρχης καὶ Ἱ. Σύνοδος καὶ Συμβούλιον· προσέτι. Ναί!
δὲν ἀνεχόμεθα νὰ βλέπωμεν εὐάριθμὸν τινα ὁμάδα νὰ ζητῇ νὰ μᾶς
κάμῃ τὴν κοινωνίαν μας ἐλευθέραν Κέρκυραν θὰ τῆς ἀποσπάσωμεν
καὶ τὴν φενάκην τῆς φιλογενείας, καὶ τὴν προσώπιδα τῆς ὑπερ τοῦ
κοινοῦ μερίμνης τῆς, καὶ θὰ τὴν καταδείξωμεν ὁποῖα ἀληθῶς εἶναι.

Περιμένετέ μας.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1863.

Α. Π.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000081668